

paa Communen kunne fastes, jeg troer han talte om et Par Tusende Børn, og det var det, som skulde gjøre os betænkelige ved at have det omtalte Lovbud. Jeg skal hertil tilslade mig at bemærke, at, hvis vi havde en nogenlunde paalidelig og udførlig Sædelighedsstatistik, kunde det vel være, at det viste sig, at de 2000 Børn ligesaagodt nu fastes paa Communen; Forffjellen er kun den, at de for Tiden ikke ere ægtesøbde og ikke anerkjendte af Fædrene, men derfor ligesuldt eksistere. Det Andet, som jeg skulde tillade mig et Dieblif at dvæle ved, var, at den ærede Krigsminister meente, at et Bud, som var 100 Aar gammelt, som nu i 100 Aar havde hvilet paa den Classe Individier, ikke længere kunde trykke; deri skulde jeg give ham fuldkommen Ret, saasnart det havde hvilet paa de samme Individier i 100 Aar, thi saa kunde det rimeligviis ikke længere trykke dem, men, saavidt jeg veed, have vi ingen 100-aarige Lieutenanter, saa alle de Lieutenanter, vi have, føle ligesaafuldt Trykket som de, der sølte det i Begyndelsen af den nævnte Tid. Dersom desuden denne den ærede Krigsministers Anskuelse skulde have Noget paa sig, saa maatte man jo, naar jeg tager et Tilfælde, som er parallelt med det foreliggende, aldrig tænke paa at forandre vore Straffe, saa kunde man ligesaagodt sige, at Vøilen, Tugthuset og Rajs-huset o. s. v., som jo ere mere end 100 Aar gamle Straffe, derfor ikke kunne hvile med synderligt Tryk eller Lyngde paa dem, som nu maae underkastes dem. Dersom den ærede Krigsministers Argumentation gjælder i det ene af de her fremhævede Tilfælde, saa maa den ogsaa gjælde i det andet. Jeg tvivler imidlertid om, at han vil gaae ind paa at forsvare denne sidste Sætning. Endnu skal jeg kun med Hensyn til hvad Krigsministeren har fremhævet, tillade mig at dvæle ved en eneste Ting. Han troede, at en Lov, svarende til det, der nu, som jeg glæder mig over, er fremkommet fra den ærede Forslagsstiller, kun fandtes i det „mere frie“ England. Skulde det nu virkelig være vor constitutionelle Krigsministers Tanke, at han kunde skræmme os fra at antage et saadant Forslag ved at sige, at det kun fandtes i det

„mere frie“ England? Skulde han virkelig troe, at det, at den tilsvarende Lov allerede fandtes i England, var tilfrækkeligt til for os at misanbefale dette Forslag? Det skulde undre mig, hvis det var hans Tankegang, men endnu mere skulde det undre mig, hvis han troede, at han kunde formaae os til at finde os i det Bestaaende ved at paavise, at det fandtes, ikke i England, men i Preussen, og i Sardes-hed i Hannover. Jeg troede dog virkelig, at den Tid var forbi her i Danmark, da man troede at kunne anbefale Institutioner ved at henvise til Preussen og Hannover. Med Hensyn til det, hvad den ærede Søkrigsminister fremførte, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg kun fandt et eneste Princip blandt de Principer, han vilde fremkomme med, og det var det, at Krigeren skulde ophøre at være Menneske. Dette Princip kan jeg ikke gaae ind paa, og som en Folge deraf kan jeg heller ikke lade mig bestemme af det ved min Stemmegivning, men jeg troer ikke at behøve at imødegaae det, da jeg er overbevist om, at det er ligesaa fremmed for Folkethinget i det Hele som det er for mig.

Krigsministeren: Jeg anseer det virkelig for aldeles nødvendigt at tage nogle Forbehold med Hensyn til de Uttringer, som ere blevne mig tillagte, og de Conclussioner, som deraf ere uddragne (Hør!). For det Første skal jeg tillade mig at bemærke, med Hensyn til den ærede Forslagsstillers Uttring om, at jeg skulde have bebrødet ham, at han ikke havde taget Sagen i Betragtning, seet fra Sædelighedens Standpunkt, at jeg er overbevist om, at jeg aldeles ikke har gjort nogen saadan Bemærkning. Ligesom de andre Uttringer, som ere misforstaaede, ikke ville findes at berettige til den Fortolkning, der er givet dem, naar de læses i Rigsdagstidenden, saaledes har jeg kun ved hvad jeg i nysnævnte Henseende har anført, villet udtale, at jeg havde troet, at han, ved at argumentere for Lovens Unødvendighed, vilde have stillet sig paa dette Standpunkt, thi det var det eneste Argument, hvorfra jeg kunde vente, at der kunde hentes vægtige Grunde, hvorimod jeg meente, som jeg i mit første Foredrag har oplyst, at de andre Argumenter ikke kunde holde